

РЕШЕНИЕ

№ 18463

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело № 20221110141905 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба вх. № 160807/02.08.2022 г., подадена от името на Б. Л. П. против ФИРМА, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание [чл. 128, т. 2 КТ](#), чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 350, ал. 1, вр. чл.349, ал. 2 КТ и Чл. и [чл. 86 ЗЗД](#).

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен трудов договор №125/30. 09.2019 г. за длъжността „Техник-механик“, при уговорено основно месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 800,00 лева плюс допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и опит в размер на 0, 60 % за всяка година трудов стаж при същия работодател и за тази или със сходен характер работа. Основното трудово възнаграждение на ищеца с допълнително споразумение между страните е увеличено на 1000,00 лв., считано от 01.05.2020 г., и на 1200,00 лв., считано от 01.09.2020 г. Трудовото правоотношение било прекратено на 13.04.2022 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ- поради забавено плащане на трудовото възнаграждение. Ответникът не заплатил трудовите възнаграждения на ищеца за месец август и септември 2021 г., а за други месеци – платил със забава.

С молба от 15.05.2023 г. ищецът е оттеглил на основание чл. 232 ГПК искът с правно основание чл. 350, ал. 1, вр. Чл. 349, ал. 2 КТ, тъй като ответникът изпълнил задължението си за попълване на данните в трудовата книжка на ищеца.

С молба от 09.10.2023 г. ищецът е поискал изменение на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, като е поискал ответникът да бъде осъден за сумата от 1516,57 лв. – неизплатено трудово възнаграждение за м. август и септември 2021 г. по трудов договор № 125/30.09.2019 г., ведно с мораторната лихва за периода 01.08.2021 г. – 02.08.2022 г. в

размер на 154,60 лв., и ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане. С молбата си ищецът е заявил още, че поддържа и иска с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата в размер до 139,79 лв. – законна лихва за забава за периода 01.10.2021 г. – 04.03.2022 г. за заплатената от ответника извън срока главница от 3223,43 лв. – трудови възнаграждения за месеците октомври, ноември и декември 2021 г. и месец януари 2022 г.

С молбата от 09.10.2023 г. ищецът е направил искане за оттегляне иска си с правно основание чл. 221 КТ за осъждане на ответника за сумата от 1200 лв. – обезщетение по чл. 221 КТ, както и на иска с правно основание чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника за заплащане на сумата от 37,33 лв. – мораторна лихва върху главницата за обезщетение по чл. 221 КТ.

В откритото съдебно заседание, проведено на 09.10.2023 г., процесуалният представител е изразил становище, че не се противопоставя на поисканите изменения и оттегляния на исковите.

С протоколно определение от 09.10.2023 г. съдът е допуснал изменение на исковите с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД, но не се е произнесъл по оттеглянето на исковите с правно основание чл. 350, ал. 1, вр. Чл. 349, ал. 2 КТ, чл. 221 КТ и чл. 86 КТ за обезщетение за забава върху главницата-обезщетение по чл. 221 КТ, поради което следва в тази част да прекрати производството по делото с крайния си акт, който в тази си част ще има характера на определение.

При това положение на разглеждане по същество подлежат следните претенции:

- Иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 1516,57 лв. – неизплатено трудово възнаграждение за м. август и септември 2021 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /02.08.2022 г./ до окончателното изплащане.
- Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 154,60 лв. – мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови възнаграждения за м. август и септември 2021 г. за периода 01.08.2021 г. – 02.08.2022 г.
- Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 138,79 лв. – мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови възнаграждения за м. октомври, ноември, декември 2021 г. и м. януари 2022 г. за периода 01.10.2021 г. – 14.03.2022 г.

По тези икове в отговора си по чл. 131 ГПК ответникът заявява, че:

Възнагражденията на ищеца за м. август и септември 2021 г. били изплатени в брой срещу подпис в разчетно-платежна ведомост за м. август 2021 г. /сумата от 936,76 лв. била платена на 10.09.2021 г./ и за м. септември 2021 г. /сумата от 575,91 лв. била платена на 08.10.2021 г./. Оспорва искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за законна лихва за забава върху

възнагражденията за м. август и септември 2021 г. Поради липса на средства у работодателя трудовите възнаграждения за м. октомври, ноември и декември 2021 г. и м. януари 2022 г. били заплатени на 14.03.2022 г. Трудовите възнаграждения за м. октомври, ноември и декември 2021 г. и м. януари 2022 г. били в размер съответно – 627,69 лв., 899,52 лв., 753,88 лв. и 942,34 лв. Дължимото от работодателя обезщетение за забава при плащането на тези задължения било в размер на 62,21 лв., до който размер искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД бил основателен, а за разликата над 62,21 лв. до претендиания размер от 138,79 лв. искът бил неоснователен.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание [чл. 128, т. 2 КТ](#) и [чл. 86 ЗЗД](#).

По иска с правно основание [чл. 128, т. 2 КТ](#):

За основателността на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е престирирал съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение в претендиания размер.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже заплащането на трудовото възнаграждение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендиания с исковата молба размер.

Между страните не е спорно и се установява от събраните по делото доказателства, че през процесния период /м. август – септември 2021 г./ същите са били обвързани от валидно възникнало и съществувало трудово правоотношение по безсрочен трудов договор, сключен на 30.09.2019 г., по силата на което ищецът е заемал в ответното дружество длъжността „техник, механик“, както и че през същия период, ищецът е престирирал труд, съобразно уговореното между страните. През м. август 2021 г. ищецът е отработил при ответника 1 работен ден и е ползвал 21 дни платен годишен отпуск, а през м. септември 2021 г. ищецът е полагал труд 10 работни дни, ползвал е 3 дни неплатен отпуск и 7 дни е отсъствал поради болест.

От заключението на вещото лице по ССЧЕ, изслушано и прието в открито съдебно заседание на 09.10.2023 г., което заключение съдът кредитира като обективно, обосновано и компетентно изготвено се установява, че дължимото на ищеца трудово възнаграждение за м. август 2021 г. възлиза на 1207,20 лв. /брутно/ или 936,76 лв. /нетно/, а за м. септември 2021 г. – 730,36 лв. /брутно/ или 579,81 лв. /нетно/.

Единствения спорен между страните въпрос, касаещ претенцията с правно основание [чл. 128, т. 2 КТ](#), е този, дали от страна на работодателя е заплатено дължимото се в полза на ищеца трудово възнаграждение за положения от последната труд при дружеството – работодател през процесния период.

За установяване на обстоятелството, че от страна на работодателя е заплатено дължимото се

в полза на ищеца трудово възнаграждение за положения от последния труд при дружеството – работодател през процесния период по делото са приети като писмени доказателства разчетно-платежни ведомости на ФИРМА за м. август /л.45/ и м. септември /л.46/ 2021 г. От тези ведомости се установява, че за м. август 2021 г. ищецът е имал сума за получаване в размер на 936,76 лв., а за м. септември – 575,91 лв. Последната колона на двете ведомости е озаглавена „Подпис получил сумата“. Установява се, че ищецът е подписал за получил съответните суми и двете ведомости, като не е оспорил в настоящия процес авторството на поставените на двата документа подписи.

По делото е прието заключение на вещо лице по допуснатата, изготвена и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза. Съдът намира, че вещото лице по изготвената и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза е отговорило ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани в заключението. Същото е изготвено от вещото лице при съобразяване с представените и приобщени към доказателствения материал по делото документи, както и след извършена справка в счетоводството на ответника, поради което и съдът намира, че следва да го кредитира напълно. От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че при запознаване с приложените по делото доказателства, както и при извършената проверка в счетоводството на ответника, се установява, че изплащането на възнаграждението на ищеца за м. август 2021 г. е осчетоводено от ответника на 31.10.2021 г., а изплащането на възнаграждението на ищеца за м. септември 2021 г. е осчетоводено от ответника на 02.11.2021 г.

В представения трудов договор не е уговорен начин на плащане на трудовото възнаграждение, като плащането в брой представлява редовен, от нормативна гледна точка, начин на плащане през процесния период.

Съдът намира, че от представените ведомости за заплати, удостоверяващи заплащане на трудовите възнаграждения за м. август и септември 2021 г., които носят подписите на ищеца, се установява, че действително такива възнаграждения са му заплатени, респективно получени от него.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема извод, че от страна на ответното дружество /чиято е доказателствената тежест/ е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че е заплатило дължимите се в полза на ищеца трудови възнаграждения за положения от последния труд при дружеството – работодател през процесния период.

При това положение искът с правно основание [чл. 128, т. 2 КТ](#), следва да бъде отхвърлен изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 154,60 лв. – мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови

възнаграждения за м. август и септември 2021 г. за периода 01.08.2021 г. – 02.08.2022 г.

Както беше посочено по-горе, от заключението по ССЧЕ се установява и не се спори между страните, че дължимото на ищеца трудово възнаграждение за м. август 2021 г. възлиза на 1207,20 лв. /брутно/ или 936,76 лв. /нетно/, а за м. септември 2021 г. – 730,36 лв. /брутно/ или 579,81 лв. /нетно/.

Настоящият състав прие, че от изявленията на ищеца върху ведомостите за заплати се установява, че посочените възнаграждения са изплатени от ответника на ищеца.

За основателността на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е необходимо да се установи, че длъжникът е заплатил валидно възникнал дълг след настъпването на забава, както и периодът на забавата.

От представения трудов договор се установява, че между страните е уговорено, че трудовото възнаграждение се изплаща от работодателя на работника ежемесечно до 15 число на следващия месец, т.е. за заплащането на възнаграждението за м. август 2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.09.2021 г., а за заплащането на възнаграждението за м. септември 2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.10.2021 г.

От заключението по ССЧЕ, което съдът кредитира, се установява че плащането на възнаграждението за м. август е осчетоводено на 31.10.2021 г., а това за м. септември – на 02.11.2021 г. Осчетоводяването на посочените дати съдът приема за признание от страна на ответника на неблагоприятния факт на забавеното плащане.

При това положение ответникът дължи лихва за забава върху възнаграждението за м. август 2021 г. за периода от 16.09.2021 г. до 31.10.2021 г., възлизаща на сумата от 12,23 лева, както и лихва за забава върху възнаграждението за м. септември 2021 г. за периода от 16.10.2021 г. до 02.11.2021 г., възлизаща на сумата от 3,06 лв., които размери се установяват от заключението на вещото лице по ССЧЕ.

Общо дължимото обезщетение за забава върху дължимите възнаграждения за м. август и септември 2021 г. възлиза на 15,29 лв. до която сума искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателен, а за сумата над 15,29 лв. до претендирания размер от 154,60 лв. и за периода от 01.08.2021 г. - 15.09.2021 г. и за периода 03.11.2021 г. – 02.08.2022 г. искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 138,79 лв. – мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови възнаграждения за м. октомври, ноември, декември 2021 г. и м. януари 2022 г. за периода 01.10.2021 г. – 14.03.2022 г.

Между страните не се спори, че възнагражденията за м. октомври, ноември и декември 2021 г. и за м. януари 2022 са изплатени на 14.03.2022г.

От разчетно-платежни ведомости за м. октомври, ноември, декември 2021 г. и м. януари 2022 г., се установява, че нетните възнаграждения на ищеца за посочените месеци са – 627,69 лв., 899,52 лв., 753,88 лв. и 942,34 лв.

Както беше изложено, от представения трудов договор се установява, че между страните е уговорено, че трудовото възнаграждение се изплаща от работодателя на работника ежемесечно до 15 число на следващия месец, т.е. за заплащането на възнаграждението за м. октомври 2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.11.2021 г., за заплащането на възнаграждението за м. ноември 2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.12.2021 г., за заплащането на възнаграждението за м. декември 2021 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.01.2022 г., за заплащането на възнаграждението за м. януари 2022 г. ответникът е изпаднал в забава на 16.02.2022 г. За периода до 14.03.2022 г., дължимите обезщетения за забава, изчислени от съда при прилагане на правилото на чл. 162 ГПК, са както следва:

- Обезщетение за забава за заплащането на възнаграждението за м. октомври 2021 г. – 20,75 лв.
- Обезщетение за забава за заплащането на възнаграждението за м. ноември 2021 г. – 22,24 лв.
- Обезщетение за забава за заплащането на възнаграждението за м. декември 2021 г. – 12,15 лв.
- Обезщетение за забава за заплащането на възнаграждението за м. януари 2022 г. – 7,07 лв.

За основателността на така определените размери е налице признание и в отговора на исковата молба.

С оглед на гореизложеното искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 138,79 лв. – мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови възнаграждения за м. октомври, ноември, декември 2021 г. и м. януари 2022 г. за периода 01.10.2021 г. – 14.03.2022 г., следва да се уважи за сумата от 62,21 лв. - мораторна лихва, начислена върху дължимите трудови възнаграждения за м. октомври, ноември, декември 2021 г. и м. януари 2022 г. за периода 16.11.2021 г. – 14.03.2022 г., като се отхвърли за сумата над 62,21 лв. до претендирания размер от 138,79 лв. и за периода от 01.10.2021 г. до 15.11.2021 г.

По отношение на разноските в настоящото производство:

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на разноски, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева.

Предвид горното и на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), ответникът ФИРМА следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца Б. Л. П. сумата от 2,24 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените иски и при съобразяване на размерите на оттеглените иски.

От името на ответното дружество са претендирани разноски в настоящото производство, като същевременно са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за

заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 940 лева, които съгласно договора за правна защита и съдействие между ответника и процесуалния му представител се дължат, както следва – 540 лв. за защита по осъдителния иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, 400 лв. за защита по осъдителния иск за обезщетение за забавено плащане на трудови възнаграждения. С оглед цялостната неоснователност на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и частичната основателност на исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД на основание чл. 78, ал. 3, ищецът Б. Л. П. следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника ФИРМА сумата от 868 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

На основание [чл. 78, ал. 6 ГПК](#) ответникът ФИРМА следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, сумата от 9 лева, представляваща дължими държавни такси и разноски в производството по гр. д. № 41905/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 178 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ..., да заплати на Б. Л. П., ЕГН *****, на основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) сумата от 15,29 лв., представляваща мораторна лихва, начислена върху дължимите от ответника на ищеца трудови възнаграждения за м. август и септември 2021 г. за периода 16.09.2021 г. – 02.11.2021 г., като отхвърля иска като неоснователен за размера над 15,29 лв. до 154,60 лв., както и за периодите 01.08.2021 г. - 15.09.2021 г. и за периода 03.11.2021 г. – 02.08.2022 г.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ..., да заплати на Б. Л. П., ЕГН *****, на основание [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#) сумата от 62,21 лв., представляваща мораторна лихва, начислена върху дължимите от ответника на ищеца трудови възнаграждения за м. октомври, ноември и декември 2021 г. и януари 2022 г. за периода 16.11.2021 г. – 14.03.2022 г., като отхвърля иска като неоснователен за размера над 62,21 лв. до 138,79 лв., както и за периода 01.10.2021 г. - 15.11.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, предявен от Б. Л. П., ЕГН *****, против ФИРМА, ЕИК ..., за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 1516,57 лв. – неизплатени трудови възнаграждения за м. август и септември 2021 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /02.08.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението.

ПРЕКРАТЯВА поради оттегляне на иска производството по иска с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ, предявен от Б. Л. П., ЕГН *****, против ФИРМА, ЕИК ..., за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 1200 лв., представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба /02.08.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението.

ПРЕКРАТЯВА поради оттегляне на иска производството по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявен от Б. Л. П., ЕГН *****, против ФИРМА, ЕИК ..., за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 37,30 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 13.04.2022 г. до 02.08.2022 г. върху обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 1200 лв.

ПРЕКРАТЯВА поради оттегляне на иска производството по иска с правно основание чл. 350, вр. Чл. 349 КТ, предявен от Б. Л. П., ЕГН *****, против ФИРМА, ЕИК ..., за задължаване на ответника да впише в трудовата книжка на ищеца данните, свързани с прекратяването на трудовото правоотношение, и да я предаде незабавно на работника или служителя.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответника ФИРМА, ЕИК ..., да заплати в полза на ищеца Б. Л. П., ЕГН *****, сумата от 2,24 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове и при съобразяване на размерите на оттеглените искове.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищеца Б. Л. П., ЕГН *****, да заплати в полза на ответника ФИРМА, ЕИК ..., сумата от 868 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове и при съобразяване на размерите на оттеглените искове.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответника ФИРМА, ЕИК ..., да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд, сумата от 9 лева, представляваща дължими държавни такси и разноски в производството по гр. д. №41905/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението в частта, с която производството е прекратено, подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с частна жалба в едноседмичен срок от връчване на препис на страните. В останалата част решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчване на препис на страните

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____